

OTROK.

Čutim, v naju polje vroča kri.

In žar oči
in lic in rok — vse cvete, cvete.
Ali srečo plete?

I.

Noč, globoka noč. Globokejša kot dno
jezéra, bolj žarna kot dan, poldán.
Oči, da ne morem jih zreti . . .
Ali sem bolan, bolan?

»Jaz čutim isto, kakor ti!
Trudno ječi rana skeleča
ljubezni najine in se rdeče smeje.
Ta tvoja roka plameneča!«

Mej nama se je novo življenje odprlo,
jutro skoz okna je zrlo.

II.

»Odpiram duri, kot da kdo na pragu stoji.
Odpiram okno, kot da naj v sobo ptič prileti.
Čakam, čakam . . . še ga ni.

Čakam tvoje krvi in moje krvi.
Čakam tvoje misli in moje misli, obličja obéh
izraz: najino žalost, najin smeh . . .«

Na drevju so kaplje, kot da popje v solncu drhti.

III.

Med polomljene veje moje mladosti
se je cvetje vgnezdilo.
In, žena, glej, iz najglobljih skrivnosti
poganja z nebrzdano silo.

Moj otrok in ti . . . Grem po cesti
in mislim na vaju . . . Ta hip
gorí večnosti utrip
plamena, ki pravi: cvesti, cvesti!

France Bevk.

ŠUMIM

razdobja in razmah
rodov, ki pridejo za nami
in bodo kakor zbor gorâ
in bodo kakor morje sami.

Šumim kalí iz korenin,
ki ní iz njih še deblo vstalo
v ponos vetrovom črnih step,
da bi se z njih močjo kosalo.

Šumim propadanje in rast
vseh, ki stojijo pokopani
in so razkropljeni čez svet
in so v oddaljenosti zbrani.

Stano Kosovel.